

Ioan - Comentarii Jean Koechlin

„Singurul Fiu“ făcându-L cunoscut pe Tatăl – astfel poate fi rezumată această evanghelie (v. 18; vezi 1 Ioan 4.9). Primul verset deja, în care fiecare termen trebuie bine cântărit, Îl prezintă ca fiind Cuvântul, o Persoană eternă, distinctă de Dumnezeu, și totuși Dumnezeu. Cât de departe ne pot purta în trecut gândurile noastre, Cuvântul era (Psalmul 90.2). Acest Cuvânt creator însă, unica sursă de viață și de lumină, nu ni se adresează din înălțimea cerului; nu, ci a venit în lume (v. 9), supunându-Se limitelor noastre de spațiu și de timp. Ce taină de nepătruns: „Cuvântul S-a făcut carne“ (v. 14; 1 Timotei 3.16)! Și n-a venit ca un mesager grăbit, care se întoarce repede la cel care l-a trimis. El „a locuit“ (Și-a făcut cortul) în mijlocul nostru, fără totuși a înceta vreodată să fie „în sânul Tatălui“ (v. 18). Tot ceea ce este Dumnezeu prin însăși natura Sa: dragoste și lumină (har pentru inima păcătosului și adevăr pentru conștiința acestuia), s-a apropiat de noi și a strălucit în această Persoană minunată. Întunecimile morale ale omului n-au înțeles însă adevărata lumină (v. 5). Lumea nu și-a cunoscut Creatorul. Ai Săi nu L-au primit pe Mesia al lor (v. 11). Cât despre tine, cititorule, L-ai primit? Dacă răspunsul tău la această întrebare este da, atunci ești un copil al lui Dumnezeu (v. 12; Galateni 3.26).

Nu povara păcatelor era aceea care-i conducea pe acești delegați ai iudeilor la Ioan Botezătorul, ci mai degrabă curiozitatea și dorința de a-și forma o părere; poate chiar și o oarecare îngrijorare. Ancheta lor îi dă totodată ocazia lui Ioan de a-și transmite mesajul (comp. cu 1 Petru 3.15b). Însă nu despre sine le va vorbi el câte ceva (v. 22). El însuși nu este decât un simplu glas. Este „trimis de la Dumnezeu ... ca să mărturisească despre lumină“ (v. 6-8). Într-un anumit sens, toți cei răscumpărați sunt chemați să dea mărturie despre lumină și, întâi de toate, umblând „ca niște copii ai luminii“ (Efeseni 5.8). În ei înșiși, ei nu sunt nimic, doar instrumente prin intermediul cărora Hristos, Lumina morală a lumii, trebuie să fie manifestat. Dumnezeu i-a dat mai dinainte slujitorului Său repere despre cum avea să-L recunoască pe Acela pe care era însărcinat să-L desemneze. „Iată Mielul lui Dumnezeu“ (v. 29), strigă Ioan de îndată ce apare Isus. Dumnezeu S-a îngrijit de o jertfă sfântă care să înlăture păcatul lumii. Ea fusese așteptată încă de la cădere și anunțată atât prin profeți, cât și prin imaginile vechiului legământ (Isaia 53; Exod 12.3). Și ce jertfă! Mielul lui Dumnezeu nu este altul decât Fiul lui Dumnezeu (v. 34).

Umblarea lui Isus (și nu numai semnul de sus: v. 33) umple inima lui Ioan de convingere și de bucurie (v. 36). Acestea sunt lucrurile care vorbesc întotdeauna altora! Cei doi ucenici ai lui Ioan îl aud pe Isus și l se alătură. Îl urmează și rămân în compania Sa, privilegiu de care ne putem bucura și noi acum, potrivit promisiunii Sale (Matei 28.20). Andrei ne dă încă un exemplu: îl aduce la Isus pe „fratele său, Simon“. Înainte de a plănui vreo activitate pe care să o facem, să ne gândim la cei apropiați ai noștri care încă nu-L cunosc pe Domnul. Andrei este un ucenic șters (retras, modest). Lucrarea sa însă din acea zi va avea consecințe deosebit de importante, pentru că fratele său, Simon, va deveni apostolul Petru. Filip aude chemarea Domnului și, la rândul său, îi vorbește lui Natanael despre acest Nazarinean care nu este altul decât Mesia cel promis. Niciun argument nu are însă greutatea acestei invitații: „Vino și vezi!“. Câte nume și titluri grandioase preamăresc, în acest capitol, gloriile eterne actuale sau viitoare ale Domnului Isus Hristos: Cuvântul, Viața, Lumina, singurul Fiu din sânul Tatălui, Mielul lui Dumnezeu, Învățătorul, Mesia sau Hristosul, adevăratul Nazarinean, Împăratul lui Israel și Fiul Omului!

Isus este invitat la o nuntă. Să remarcăm însă că întreaga scenă se mută în afara sălii unde avea loc ospățul și că nu ni se spune nimic cu privire la miri. Tot ce știm despre ei este că avuseseră gândul fericit de a-L invita pe Isus împreună cu ucenicii Lui. Dragi prieteni, Îl putem asocia noi pe Domnul cu fiecare împrejurare de-a noastră? Va fi El întotdeauna liber să ia parte la sărbătorile din familia noastră și la momentele noastre de divertisment? Numai El ne va putea face parte de adevărata bucurie, căreia vinul îi este în Cuvânt o imagine. Cu toate acestea, tocmai apa „pentru curățire“ este cea folosită pentru a produce acest vin al bucuriei. Așa va fi și cu Israel în timpul restaurării lui și așa este și pentru noi: gustăm bucuriile spirituale numai în măsura în care mai întâi ne judecăm pe noi înșine. În felul omului este să servească „întâi vinul cel bun“ (v. 10). El se grăbește ca încă din tinerețe să profite de tot ce-i poate oferi viața – căci, cu vârsta, puțin câte puțin, vor veni grijile, necazurile, declinul, moartea. Vinul cel mai bun a fost pus primul. Isus lucrează altfel. El a rezervat pentru ai Săi bucurii eterne, care nu se pot compara cu fericirea deșartă de pe pământ. Să nu ne dorim altele!

De la Capernaum, Isus Se suie la Ierusalim. Paștele „iudeilor“ era aproape. Această sărbătoare nu mai are caracterul unei „zile solemne a Domnului“, nici a unei „adunări sfinte“ (Levitic 23.2; comp. cu Ioan 7.2), pentru că un trafic rușinos umple Templul cu această ocazie. Negustorii vând acolo diverse animale necesare pentru jertfe. Indignat, Domnul curăță casa Tatălui Său (v. 16). Prieteni creștini, trupul nostru este templul Duhului Sfânt. Dacă ne-am lăsat năpădiți și dominați de obiceiuri sau gânduri necurate, să-l dăm voie Domnului să pună ordine înăuntrul nostru și să ne sfințească. El este gelos pe afecțiunile noastre pentru Tatăl nostru. Oamenii despre care se vorbește în versetele 23-25 cred în Isus prin inteligență, fără ca inima lor să fie mișcată cu adevărat. Ei recunosc puterea Lui de a face minuni, dar nu aceasta era credința și Isus nu Se încrede în ei. Căci credința vine din ce auzim ... prin Cuvântul lui Dumnezeu (comp. v. 22 cu Romani 10.17)! Perfecta cunoaștere pe care o are Isus cu privire la inima omului este o probă a divinității Sale (v. 25; citiți Ieremia 17.9,10). Iar dragostea Lui nu s-a răcit, deoarece motivațiile pentru a iubi se găsesc în El însuși, nu în oamenii spre care se exercită ea.

Temător, dar presat de nevoile sufletului, Nicodim urmează să-L întâlnească pe Cel care este Viața și Lumina (cap. 1.4,5). Acest mai-mare al iudeilor, ilustru învățător al lui Israel, află de la Învățătorul venit de la Dumnezeu un adevăr pe cât de străin, pe atât de umilitor pentru el, anume că nici calitățile, nici cunoștințele, nici vreuna din capacitățile sale omenești nu-i dau dreptul la Împărăția lui Dumnezeu. Pentru că, de îndată ce pășim în lume prin naștere naturală, o altă naștere ne este necesară pentru a intra în acest domeniu spiritual, cel al familiei lui Dumnezeu! Găsim doi de „trebuie“ în răspunsul Domnului. Unul se aplică omului: „trebuie să fiți născuți din nou“. Celălalt, în opoziție acerbă cu cel dintâi, se referă la Însuși minunatul nostru Mântuitor: „trebuie să fie înălțat Fiul Omului...“. Înălțarea lui Isus Hristos prezentată pe cruce, dacă o privesc prin credință, mă salvează de la pierzarea veșnică (v. 14,15; comp. cu Numeri 21.8,9), iar dacă o contempļu, mă învăț să cunosc dragostea lui Dumnezeu pentru lume (deci pentru mine personal) și dovada supremă pe care a făcut-o prin aceasta. Lumea nu va fi judecată fără să fi fost mai întâi iubită. Întreaga evanghelie este cuprinsă în acest minunat verset 16! Este mijlocul de salvare pentru păcătoși fără număr – și acesta n-ar trebui niciodată să înceteze să ne copleșească sufletele!

Ucenicii lui Ioan au fost cumva geloși văzând că învățătorul lor își pierde din influență în favoarea Celuilalt (v. 26; cap. 4.1). Cu excepția a doi dintre ei (unul fiind Andrei), care-l părăsiseră pe Ioan pentru a-L urma pe Isus (cap. 1.37), acești oameni nu înțeleseseră care era exact misiunea unui precursor. El era prietenul Mirelui. Iar ceea ce provoca nemulțumirea ucenicilor săi făcea, din contră, ca bucuria lui să fie

împlinită (v. 29); el era fericit să se șteargă înaintea Domnului. Frumosul său răspuns ar trebui gravat ca o deviză în inima fiecăruia dintre noi: „El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez” (v. 30). Acest cuvânt este pentru Ioan ocazia de a-L preamări pe Domnul Isus: El este deasupra tuturor nu prin autoritatea pe care I-o recunoșteau mulțimile, ci pentru că El vine din cer (v. 31). Și nu vine ca un înger, ci ca Obiectul tuturor afecțiunilor Tatălui, ca Moștenitorul Lui (Evrei 1.2). O asemenea vizită pune la încercare întreaga omenire, împărțind-o în două grupe. Cei care cred în Fiul au încă de acum viața veșnică. Cât despre cei care nu cred – ce gând înspăimântător – mânia lui Dumnezeu rămâne asupra lor! De ce parte vă aflați voi? (cap. 20.31).

Nu numai pentru oameni onorabili, precum Nicodim, L-a dat Dumnezeu pe singurul Lui Fiu. Acest minunat „dar al lui Dumnezeu” a fost făcut în mod gratuit păcătoșilor celor mai mizerabili. Ce tablou ne este zugrăvit aici! În smerirea Lui inimaginabilă, Fiul lui Dumnezeu Se așază lângă această fântână ca un Om adevărat, încercat de oboseală și de sete. Și totuși nu Se gândește decât la mântuirea făpturii Sale. Se apropie o femeie și observă cum Isus începe aici, pentru a-i câștiga încrederea: îi cere un serviciu și, coborând la nivelul ei, îi vorbește despre ce cunoștea ea. Înetată să găsească fericirea, această femeie băuse din multe izvoare dezamăgitoare ale acestei lumi. Căutase fericirea lângă cinci bărbați și, de fiecare dată, a avut „o nouă sete”. Mântuitorul cunoaște pentru ea o „apă vie”, al cărei izvor este chiar El (v. 10,13,14; comp. cu Ieremia 2.13,18 și 17.13). Fără a-i cunoaște natura, samariteanca se așteaptă să primească de la El acest dar extraordinar. Cu toate acestea, este nevoie ca Domnul să pună mai întâi degetul pe ce nu era în regulă în viața acestei femei (v. 16-18). Pentru că nimeni nu poate fi fericit cât timp lumina lui Dumnezeu nu i-a pătruns conștiința! În Isus, harul și adevărul sunt de nedespărțit (cap. 1.17).

Cea dintâi învățătură pe care Domnul i-o dă acestei sărmane femei este nu cu privire la comportarea ei, ci la adorare, minunata slujbă la care sunt chemați toți cei credincioși. Unde, când și cum trebuie adusă lauda? Religia formelor și a ceremoniilor este dată deoparte; venise vremea – și ea este acum – pentru închinarea „în duh și în adevăr” (v. 24). Cui și prin cine trebuie adusă închinarea? Nu lui Iahve, Dumnezeului lui Israel, ci Tatălui, potrivit noii relații de copii ai lui Dumnezeu. Lor le este rânduit, de acum, să aducă lauda. Ei sunt numiți „închinători adevărați”. Voi, care ați fost căutați pentru acest scop, îl veți lipsi pe Domnul de rodul muncii Lui? După toate pe care tocmai le-a auzit, femeia își lasă găleata și se grăbește să meargă să-L facă cunoscut în cetate pe Acela pe care L-a întâlnit. În ce-i privește pe ucenici, ei își arată incapacitatea de a intra în gândurile Învățătorului lor. El își adăpa energia și bucuria numai din comuniunea cu Tatăl Său (v. 34) și din perspectiva care-i stătea înaintea. El vede deja secerișul viitor: mulțimea acelor pe care îi va răscumpăra (v. 35; comp. cu Psalmul 126.6).

Isus petrece două zile în mijlocul acestor samariteni disprețuiți, așa cum era și El Însuși (comp. cu cap. 8.48). Și ei cred în El nu numai datorită mărturiei femeii, ci și în urma contactului personal cu „Mântuitorul lumii” (v. 42; 1 Ioan 4.14). Să nu ne mulțumim niciodată cu experiența altora atunci când este vorba de cunoașterea Domnului Isus. Trebuie să-L întâlnim personal pe Mântuitorul lumii, pentru ca El să fie și Mântuitorul nostru. Isus pleacă apoi în Galileea. Acolo întâlnește un slujbaș împărătesc, neliniștit pentru fiul său grav bolnav și stăruind ca Învățătorul să vină să-l vindece. Acest om este departe de a avea marea credință a centurionului roman din aceeași cetate, Capernaum, care nu se socotea vrednic să primească vizita Domnului și care gândea că un singur cuvânt era suficient pentru vindecarea robului său (Luca 7.7). Isus începe prin a-i răspunde acestui tată neliniștit că a avea credință înseamnă a te încrede simplu în cuvântul Lui și fără a avea nevoie să vezi, orice-ar fi (v. 48; comp. cu cap. 2.23). Pentru a-l pune deci la încercare pe acest om, Domnul nu coboară cu el. Și puterea morții este oprită de puterea vieții venite de sus (1 Ioan 5.12).

Această scăldătoare, Betesda (casa milei), reprezenta vechiul legământ. Le trebuia putere acelor infirmi pentru a se arunca în apa binefăcătoare, iar pentru a avea această putere, ei ar fi trebuit ... să fie deja vindecați! În mod similar, legea nu poate da viață decât aceluia care o împlinește și, totodată, nimeni nu este în stare să o împlinească, fără ca mai întâi să fi primit însăși viața divină. Ne-am putea întreba de ce, din această mulțime de infirmi, de orbi, de șchiopi, Isus nu pare să Se fi ocupat decât de acest paralytic. Deoarece, pentru a fi beneficiarii harului Său, sunt necesare două condiții: trebuie făcută dovada dorinței, precum și cea a nevoii! Aceleași sentimente sunt și cele care reies din întrebarea Domnului, „Vrei să te faci sănătos?”, precum și din răspunsul acestui nefericit: „N-am pe nimeni ...”. Întotdeauna depășit de altul în scăldătoare, întreaga sa viață mizerabilă nu fusese decât dezamăgire peste dezamăgire. Fără-ndoială că odinioară contase pe ai săi sau pe prieteni săritori, dar aceia demult fuseseră descurajați. I-au trebuit nu mai puțin de treizeci și opt de ani pentru a-și pierde și cele din urmă iluzii. Acum nu mai are pe nimeni: Îl poate avea deci pe Isus. Prietene încă neîntors la Dumnezeu, nu mai aștepta să treacă timpul pentru a înțelege că singur Isus te poate mântui! Dorești însă cu adevărat să fii așa?

Ura iudeilor Îi oferă lui Isus un nou prilej de a revela câteva din gloriile Sale: 1. Lucrarea Sa de dragoste pentru a ridica păcatul lumii (v. 17; cap. 1.29); în mijlocul ruinii creației Sale, Fiul, asemenea Tatălui, nu-și poate îngădui odihnă. 2. Afecțiunea înfinită a Tatălui pentru acest Fiu căruia Îi împărtășește toate gândurile Sale (v. 20; cap. 3.35). 3. Puterea de viață care este în El și prin care dă acum viață veșnică celor care cred în El (v. 24); într-un ceas încă viitor, El își va exercita această putere pentru învierea morților (v. 28,29). 4. Judecata care Îi va fi încredințată în calitatea Sa de Fiu al Omului (v. 22,27). 5. De asemenea, în versetele 19 și 30, ascultarea Sa! Ce valoare capătă ea câtă vreme este împlinită chiar de Acela care are El Însuși dreptul să fie ascultat de întreaga creație (v. 23)! Dacă Domnul vorbește despre propriile Sale glorii, El o face tocmai pentru că ele sunt strâns legate de cele ale Tatălui Său. A nu-L onora pe Fiul înseamnă a-L ofensa pe Cel care L-a trimis (v. 23; vezi 1 Ioan 2.23). În prezența tuturor perfecțiunilor Mântuitorului nostru, nu putem decât să ne prosternăm în admirație (v. 20b) și în adorare.

Isus răspunde la necredința iudeilor invocând patru mărturii în favoarea Sa: cea a lui Ioan (v. 32-35), cea a propriilor Sale lucrări (v. 36), cea a Tatălui, care la Iordan Îl desemnase pe Fiul Său preaiubit (v. 37), și cea a Scripturilor (v. 39). În cărțile lui Moise se vorbește deseori despre Mesia (v. 46; vezi de ex. Geneza 49.10,25; Numeri 24.17), dar iudeii, deși pretindeau că-l venerază pe Moise, nu credeau deloc cuvintele sale, pentru că-L respingeau pe Cel pe care-L vestise el (v. 46; Deuteronom 18.15). Ei vor fi gata, în schimb, să-L primească pe Antihrist (v. 43). „Cercetați Scripturile”, recomandă Domnul Isus. Prin ele vom putea înainta în cunoașterea Persoanei Sale infinite. A primi glorie de la oameni și a căuta aprobarea lor constituie o formă de necredință (v. 44). Pentru că Dumnezeu declară că noi nu suntem nimic (Galateni 6.3) și că nu avem nimic cu care ne-am putea lăuda (2 Corinteni 10.17)! Însă, în loc să acceptăm acest adevăr, ne complacem în păreri bune pe care alții le-ar putea avea despre noi. Isus nu căuta deloc glorie din partea oamenilor (v. 41; comp. cu Pavel, în 1 Tesaloniceni 2.6) și noi am putea să-L imităm, dacă avem în noi dragoste pentru Dumnezeu și dorința de a-l fi plăcuți Lui (comp. cu v. 42).

Mulțimile L-au urmat pe Domnul Isus, însă atrase mai mult de puterea Lui, decât de harul Lui și de toate perfecțiunile Sale morale. Ori una nu merge fără celelalte; încă o dată, Isus le va manifesta împreună în această scenă a înmulțirii pâinilor. Băiețelul menționat în versetul 9 ne

vorbește că la orice vârstă putem face ceva pentru Domnul și pentru binele celorlalți. El pare a fi singurul care s-a gândit la propria hrană. Acceptând să pună la dispoziția Domnului puținul pe care-l avea, el devine mijlocul de a putea fi hrăniți cinci mii de bărbați. Atunci când Domnul dorește să Se folosească de noi, nu trebuie să ne eschivăm pe motiv că suntem tineri sau că nu avem suficiente resurse; El va ști cum să le întrebuițeze (Ieremia 1.6,7). După această minune, vor să-L ia (cu forța) pe Isus, „ca să-L facă împărat”. Dar El nu poate primi împărăția din mâinile oamenilor (cap. 5.41), cum n-a putut s-o primească nici de la Satan (Matei 4.8-10), pentru că Dumnezeu este Cel care Îl face Împărat (Psalmul 2.6). În sfârșit, într-o altă scenă, luminată în totul doar de puterea și de harul Său, Îl vedem venind pe marea agitată ca să-Și întâlnească ucenicii și să le risipească teama.

Domnul nu Se înșelase. Aceste mulțimi veneau după El pentru un motiv «prea comun»: ele sperau că El va continua să le dea pâine. De asemenea, le invită să lucreze pentru cer (v. 27). Să ne întrebăm dacă și munca noastră are în vedere întâi lucrurile de sus, care ne hrănesc sufletul și care rămân, sau pe cele de pe pământ, care sunt sortite pieirii. Să însemne aceasta că trebuie să facem lucrări pentru a fi mântuiți? Și astăzi mulți mai cred așa în creștinătate (comp. cu v. 28). Cuvântul însă ne spune: „prin har sunteți mântuiți, prin credință; ... nu din fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2.8,9). Dumnezeu nu recunoaște decât o lucrare care-i permite omului să se apropie de El, anume a crede în Mântuitorul pe care El ni l-a dat (v. 29). Totul vine de la El: Apa vie (Duhul Sfânt – cap. 4.10) și „Pâinea vieții” (Hristos Însuși – v. 35). Atunci cum se face că inimile noastre nu sunt satisfăcute în mod continuu? Nu-Și respectă Domnul promisiunile? (v. 35; cap. 4.14). Cu siguranță, nu! Din partea noastră însă, noi nu ne îndeplinim întotdeauna condiția: „cel care crede în Mine – spune Isus – nu va înseta niciodată”. Avem nevoie de credință atât pentru a fi mântuiți, cât și pentru a ne putea adăpa, în fiecare zi, din toată plinătatea Sa.

„Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară”, promite cu tandrețe Mântuitorul (v. 37). Să mergem la El, dacă nu am făcut-o deja până acum; El nu respinge pe nimeni! Dar, pentru a veni la Isus, este necesar ca în inimă să fie împlinită o lucrare a Duhului Sfânt. Omul nu poate face niciun pas către Dumnezeu, dacă El nu îl atrage (v. 44). Nu este deci vina mea că nu m-am întors la Dumnezeu, va răspunde poate vreunul. Dimpotrivă, sunteți deplin răspunzători să lăsați această lucrare divină să fie făcută în voi! Chiar în acest moment, Dumnezeu vă atrage la El. Nu vă mai împotriviți Lui. Harul pe care Isus îl îndreaptă către păcătos este expresia propriei Sale dragoste; ea face parte însă din voia lui Dumnezeu, care este să dea viață făpturii Sale (v. 40). Și Isus venise tocmai pentru a împlini această voie și pentru nimic altceva (v. 38; comp. cu Evrei 10.9: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta”). Omul are un trup și un suflet, de aceea, el nu poate trăi numai cu pâine, hrana trupului. Sufletul are și el nevoie de hrană, iar singura hrană potrivită este Cuvântul divin, Pâinea din cer, Hristos Însuși (Luca 4.4).

În ciuda promisiunii pe care Dumnezeu le-o făcuse, copiii lui Israel, descoperind mana în pustiu, se întrebau unul către altul: „Ce este aceasta?” (Exod 16.15). Aceeași necredință se arată și la descendenții lor. Ei discută aprins între ei pe tema hranei neobișnuite despre care le-a vorbit Isus: carnea și sângele Lui, adică moartea Lui. Un Hristos viu pe pământ nu este suficient pentru a face sufletul nostru să trăiască. Trebuie să ne însușim moartea Lui (în sens figurat, să mâncăm trupul Lui și să bem sângele Lui), pentru a avea viață veșnică. Apoi trebuie în fiecare zi să ne identificăm cu El în moartea Lui. Noi suntem morți împreună cu El în ce privește lumea și păcatul. Omul firesc nu poate pricepe aceasta. El vrea mai bine un model, în timp ce îi este prea greu să-și recunoască starea de condamnare despre care îi vorbește moartea lui Hristos. În loc să-L întrebe pe Domnul, mulți pretinși a fi ucenici ai Săi s-au îndepărtat, șocați de cuvintele Lui. El n-a căutat să-i rețină «îndulcind» adevărul. Le încearcă însă inima celor rămași: „Și voi vreți să plecați?” „Doamne, la cine să ne ducem?”, este frumosul răspuns al lui Petru. De ar putea fi acesta și răspunsul nostru (v. 67,68; Evrei 10.38,39)!

Frații lui Isus făceau parte dintre aceia care nu credeau, pentru că ei căutau gloria care vine de la oameni (v. 4,5; comp. cu cap. 5.44). Contau pe faptul că popularitatea Lui se răsfrângea și asupra familiei lor, în timp ce, dacă ar fi crezut că El era Fiul lui Dumnezeu, puteau lesne măsura distanța care-i separa de El (citiți Luca 8.21 și 2 Corinteni 5.16). Mai târziu, frații Domnului au crezut în El și sunt găsiți printre ucenici (Fapte 1.14). Principiul lor aplicat aici este al oricărui om: acela de a-și valorifica darurile și capacitățile în folosul său, pentru a se face cunoscut și onorat (v. 4). Spre deosebire de acesta, Domnul n-a încetat niciodată să caute „gloria Celui care L-a trimis” (v. 18). Și El nu Se suie la sărbătoare decât la ceasul ales de Dumnezeu. Cât de departe suntem noi de acest Model desăvârșit! Multe din necazurile noastre vin fie pentru că ne grăbim să acționăm, fie pentru că întârziem să ascultăm de poruncile lui Dumnezeu. Versetul 17 ne amintește, de asemenea, că supunerea față de această voie a lui Dumnezeu este, pentru fiecare în parte, mijlocul de a cunoaște adevărul. La Ierusalim, Isus îi întâlnește pe acești iudei plini de ură care căutau să-L omoare, de când fusese vindecat paralizatul din Betesda într-o zi de sabat (v. 1; cap. 5.16).

Versetul 25, comparat cu versetul 20, dă la iveală ipocrizia acestor iudei. Ca și astăzi, ce raționamente deșarte se fac despre Isus! Fiecare își dă cu părerea, opinia conducătorilor este luată în dezbatere... În realitate, dacă prezența și cuvintele Domnului stârnesc o astfel de tulburare, este pentru că acești oameni sunt răscoliți în interiorul lor de această voce despre care simt, deși nu mărturisesc, că este a lui Dumnezeu (comp. cu v. 28). Ei încearcă să scape de ea, amăgindu-se cu gândul că acest Galileean nu poate fi Hristosul, pentru că-l cunosc familia și locul de naștere. Într-adevăr, „Mă știți”, le răspunde Isus; și chiar mai mult, cât voi nici nu gândiți; conștiința voastră vă spune că „Eu sunt” și ea vă acuză. Este atât de solemn să-L auzi pe Domnul strigând acestor mulțimi (v. 28,37; comp. cu Proverbe 8.1 și 9.3). Nimeni nu poate spune astăzi că nu le-a auzit. „Unde sunt Eu, voi nu puteți veni” (v. 34), le spune Domnul tuturor celor necredincioși. Cât despre ai Săi, ei au însă din partea Lui o promisiune inestimabilă: „Vă voi primi la Mine însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (cap. 14.3). Cititorule, care dintre aceste două cuvinte ți se pot adresa ție? Unde vei fi tu în veșnicie?

Aceste capitole, 6 și 7, ne fac să ne gândim, respectiv, la capitolele 16 și 17 din Exod. În capitolul 6, Domnul Isus Se prezenta ca fiind adevărata Pâine venită din cer, căreia mana nu îi era decât un simbol. Acum El este înaintea noastră ca stânca din Exod 17, din care apa vie țâșnește îmbelșugat. Isaia, în capitolul său 55, invita pe „oricine însetează” să vină la apele harului. Aici însă, Însuși Domnul strigă: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea” (v. 37). Și credinciosul, umplut de Duhul Sfânt, devine un canal pentru binecuvântarea altora (v. 38). Dar – ce trist – la orice răspuns apar noi contestări! Este ca și cum oameni însetați, aflați în fața unui izvor curat, în loc să bea, s-ar apuca să discute compoziția chimică a apei sau originea ei. Capitolul se încheie prezentându-ne două mărturii pentru Domnul făcute înaintea fariseilor. Slujbașii (aprozii) trimiși să-L prindă sunt nevoiți să recunoască faptul că nu sunt cuvinte omenești cele rostite de El: „Niciodată n-a vorbit vreun om așa, ca Omul acesta” (v. 46). Apoi Nicodim este cel care, cu timiditate, pledează în favoarea Celui cu care, în capitolul 3, avusese o întrevvedere de neuitat.

Este o cursă foarte subtilă cea cu care cărturarii și fariseii se gândesc să-L prindă pe Domnul Isus. Prin El au venit împreună harul și adevărul (cap. 1.17). Dacă El o condamnă pe această femeie vinovată, unde este harul pe care toți îl cunosc (Luca 4.22)? Dacă o cruță, nu este

aceasta în detrimentul adevărului, în contradicție cu legea? În înțelepciunea Lui perfectă, Isus le arată că această lege îi atinge pe toți. Am putea-o compara cu o sabie fără mâner care-l rănește întâi pe cel care o folosește. Însă, în loc să-și mărturisească păcatele care le revin în memorie, acuzatorii se retrag unul după altul, peste măsură de încurcați (Iov 5.13). „Lumina lumii” este înaintea lor (v. 12), dar „oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina” (cap. 3.19), precum acele insecte care, atunci când ridici piatra sub care se adăpostiseră, fug să se ascundă în altă parte. Atunci singurul care, fiind fără păcat, ar fi avut dreptul să exercite judecata îi declară femeii: „Nici Eu nu te condamn”. El adaugă: „Du-te și să nu mai păcătuiești” (v. 11). Multe persoane se străduiesc ca prin propria lor purtare să fie vrednice de iertarea lui Dumnezeu, în timp ce Domnul începe prin a ierta și numai după aceea poruncește „să nu mai păcătuiești” (comp. cu cap. 5.14, cu Psalmul 130.4 și cu 1 Ioan 3.9).

Iudeii îi declaraseră Domnului că mărturia Lui nu era adevărată (v. 13). La ce bun Îl întreabă acum cine este? (v. 25). El nu poate să le dea alt răspuns decât: „Întocmai ceea ce vă și spun” (unele ms. ad. „de la început”). Cuvintele Lui sunt expresia perfectă a ceea ce este El (Psalmul 17.3). Este suficient să ne gândim, prin contrast, la diferența care este între ceea ce noi spunem și arătăm altora și ceea ce suntem în realitate. Tot ceea ce Isus spunea și făcea era în perfectă armonie cu gândul Tatălui Său. „Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui” (v. 29), poate afirma El! Ce Model inegalabil și pe care totuși noi trebuie să căutăm să-L imităm! Celor care cred în El, Isus le vestește o eliberare deplină. Iudeii care sunt acolo protestează: „N-am fost robi nimănui niciodată” (v. 33), uitând printr-un ciudat lapsus, sau mai curând din mândrie, de istoria lor în Egipt, de Babilon ... și de prezenta stăpânire romană. Așa este omul: nu este dispus să admită că este rob de păcat și-și închipuie că este liber să facă ce vrea (2 Petru 2.19). Să recunoaștem, dragi prieteni, starea cumplită în care am fost găsiți, dar să reținem și adevărata libertate în care Fiul ne-a așezat, în calitate de copii ai lui Dumnezeu!

În capitolul 5.45, Domnul le arătase iudeilor inconsecvența lor: în timp ce făceau apel la Moise, înseși scrierile acestuia îi acuzau. Aici ei își reclamă calitatea de fii ai lui Avraam, în timp ce lucrările lor erau cele ale diavolului, care este mincinos și ucigaș de la început. Auzim uneori spunându-se: așa tată, așa fiu (comp. cu Ezechiel 16.44), și Domnul confirmă că după faptele noastre se poate vedea ai cui copii suntem (comp. cu 1 Ioan 3.7-10). Pe pământ există doar două mari familii: cea a lui Dumnezeu și cea a diavolului. Fiecare trebuie să știe căreia dintre acestea îi aparține. Faptul de a fi copii din părinți creștini nu conferă mai multe drepturi înaintea lui Dumnezeu decât le dădea acestor iudei orgolioși titlul lor de descendenți ai lui Avraam; dimpotrivă, atrage o responsabilitate mai mare. „Ai demon”, repetă acești mizerabili (v. 48 și 52; comp. cu cap. 7.20 și 10.20). Din nou admirăm răbdarea Domnului Isus: în fața acestor insulte, El lasă Tatălui grija răzbunării gloriei Sale. Și prin aceasta, El este mărețul nostru Model. Singura noastră preocupare trebuie să fie aceea de a-L cunoaște pe Dumnezeu și de a păzi Cuvântul Său (v. 55). „Eu sunt” declară Isus în versetul 58. Nu numai „eram înainte de Avraam”, ci „Eu sunt veșnic” (comp. cu Exod 3.14)!

Evangelhia lui Ioan este cea a întâlnirilor personale cu Domnul: Nicodim, samariteanca, paralizic de la Betesda, ... bărbați și femei cu diferite poziții sociale au de-a face cu Isus în mod individual. A avut fiecare dintre noi o astfel de întrevedere particulară cu Isus? Acest orb din naștere ilustrează starea noastră naturală. Păcatul ne-a făcut incapabili să vedem lumina lui Dumnezeu. Vederea noastră morală și spirituală este întunecată încă de la naștere. Dumnezeu trebuie să ne deschidă ochii asupra stării noastre, asupra cerințelor sfințeniei Sale, asupra lumii ... Nu ca urmare a vreunui păcat deosebit de grav i-a pedepsit Dumnezeu pe acest om și pe părinții lui, ci această infirmitate va fi un prilej pentru Isus să facă să strălucească harul Său. Tina pe care o face este o imagine a umanității Sale prezentate omului. Pentru a putea vedea însă, tina trebuie să fie spălată: Cuvântul (apa) i-L revelează pe Hristos ca fiind Trimisul lui Dumnezeu (Siloam înseamnă Trimis). Orbul s-a dus crezând și s-a întors văzând (v. 7). Este apoi vorba de mărturia sa. Vecinii, cei care-l cunosc, se miră: Este oare cu puțință să fie el? O întoarcere la Dumnezeu nu poate trece neobservată. A noastră ne-a produs ea în viață o schimbare văzută de toți?

Orbul vindecat constituie pentru farisei un martor supărător al puterii lui Isus. Ei caută deci să smulgă întâi de la el sau de la părinții lui un cuvânt care să le permită să conteste această minune; iar când le este imposibil să o mai nege, încearcă să-L denigreze pe Cel care a înfăptuit-o și să arunce dispreț asupra Lui (cap. 8.49). „Noi știm că Omul acesta este păcătos” (v. 24), afirmă ei, deși, cu puțin înainte, Domnul le pusese întrebarea: „Cine dintre voi Mă dovedește de păcat?” (cap. 8.46). Este o mare diferență între orbul vindecat și părinții lui. Aceștia țineau mai puțin la adevăr decât la poziția lor religioasă. A-L recunoaște pe Isus ca fiind Hristosul și a avea parte de aceeași respingere ca și El este mai mult decât pot ei suporta. Se tem de rușine și de dispreț – și cât de mulți le seamănă astăzi! Fiul lor, din contră, nu se jenează de părerile semenilor. De aceea, fariseii nu ajung să-i clatine umila lui încredere în Cel care l-a vindecat. El trecuse din întuneric la lumină; aceasta nu era pentru el o teorie sau o doctrină; era un fapt, o certitudine. „Eu una știu – spune el simplu – că, fiind orb, acum văd” (v. 25). Putem spune și noi împreună cu el aceste cuvinte?

Spre binele lui este dat afară de farisei orbul vindecat, pentru că acolo îl întâlnește pe Acela care fusese respins înaintea lui și care de asemenea a fost scos din templu, la sfârșitul capitolului precedent. Acum acest om va putea face un mare pas înaintând în adevăr și cunoscând nu numai puterea lui Isus, ci și Persoana Sa: Acela pe care Îl distinsese ca profet (v. 17) este „Fiul lui Dumnezeu” (v. 35-37). Mulți se mulțumesc să se știe salvați, însă rămân ignoranți cu privire la Salvatorul – aceasta poate pentru că sunt încă reținuți în sisteme religioase, neavând făcută experiența prezenței Domnului acolo unde El a promis-o (Matei 18.20). Pretinzând că văd bine, acești farisei se lasă orbiți de ura și de orgoliul lor religios. În capitolul 8, ei respinseseră Cuvântul Domnului; în capitolul 9, ei nu vor lucrarea Lui. Dar El nu are nimic de-a face cu ei. Își cheamă oile pe nume, le scoate afară și merge înaintea lor. Totuși, n-ar putea oare oile să se înșele, urmând un străin care să le ducă în rătăcire? Nicidecum! Ele au un mijloc sigur de recunoaștere a Aceluia căruia îi aparțin: glasul Său bine cunoscut. Este el familiar fiecăruia dintre cititorii noștri?

În această evanghelie nu întâlnim parabole. Acela care este „Cuvântul” Se adresează oamenilor printr-un limbaj direct. În schimb, ce prețioase imagini și comparații folosește Domnul pentru a ni Se descoperi! Vedeți pasajele în care El afirmă: „Eu sunt ...” (6.35,48,51; 8.12; 10.7,9,11,14; 11.25; 14.6; 15.1,5). „Eu sunt ușa oilor”, spune El în versetul 7 și în versetul 9. Pentru a fi mântuiți, este necesar să intrăm „prin El” (comp. cu Efeseni 2.18). Dar noi avem nevoie să fim și conduși. Lăsați de capul nostru, suntem precum oaia, animal lipsit de inteligență, care se rătăcește atunci când nu este condusă (citiți Isaia 53.6). În contrast cu oamenii plătiți, cu hoții și cu tâlharii, abili în a pustii sufletele, Isus Se prezintă așadar ca Păstorul cel bun (v. 11 și 14). Și, în acest sens, aduce două dovezi. Cea dintâi este darul de bunăvoie al vieții Sale pentru a-Și răscumpăra oile, mărturie supremă a dragostei Sale pentru ele și totodată – să nu uităm – motiv al dragostei Tatălui pentru El (v. 17). Cea de-a doua dovadă este cunoașterea pe care El o are față de oile Sale și, reciproc, pe care ele o au față de Păstorul lor (v. 14). O legătură atât de strânsă confirmă drepturile pe care le are asupra turmei și asupra inimii fiecăruia dintre noi.

Plini de rea-credință, iudeii Îl iau din nou la întrebări pe Domnul: „Dacă Tu ești Hristosul, spune-ne deschis!” (v. 24). Iar El nu numai că le-o spusese (de exemplu, cap. 8.58), ci le-o și arătase (v. 25,32,37,38). De acum încolo, activitatea Sa va fi rezervată turmei Sale. Oile Îi aparțin de drept, în primul rând pentru că Tatăl I le-a dat Lui în mod expres (v. 29), apoi pentru că El le-a răscumpărat. Și prețioasele versete 27 și 28 ne spun pe de o parte ce face El pentru oile Lui, anume că le dă viață veșnică, le conduce și le ține la adăpost în mâna Lui, și, pe de altă parte, ce le caracterizează, faptul că ascultă de glasul Lui și că Îl urmează. Nu este acesta răspunsul potrivit la dragostea Lui minunată? Încă o dată iudeii caută să-L ucidă cu pietre (cap. 8.59), acuzându-L acum de blasfemie. „Om fiind, Te faci pe Tine Însuși Dumnezeu” (v. 33), pretind ei. Aceasta era, într-adevăr, ambiția celui dintâi Adam și este, de atunci, a tuturor urmașilor lui: de a fi egali cu Dumnezeu. Dar Isus a urmat tocmai calea inversă: „Fiind în chip de Dumnezeu ...”, „la înfățișare fiind găsit ca un om, S-a smerit” (Filipeni 2.6-8). „Mulți au crezut în El acolo” – concluzionează totuși versetul 42 (ca și cap. 8.30) – devenind fericitele Sale oi.

În neliniștea lor, cele două surori din Betania l-au adresat Prietenului divin o rugăciune care ne poate servi drept model: „Doamne, iată, acela pe care-l iubești este bolnav” (v. 3). Numindu-L Domn, ele Îi recunosc autoritatea și nu-și permit să-L dicteze, de exemplu: vino să-l vindec! Ele expun simplu cazul care le preocupa. De asemenea, ele cunoșteau dragostea Lui și la aceasta fac apel. Totuși, această afecțiune nu-l impune lui Isus să plece imediat în Iudeea, după cum nici intențiile criminale ale iudeilor nu-L împiedică să meargă acolo când a sosit momentul. El nu Se lasă condus de sentimente, cum facem noi adesea, nici oprit de teama de oameni. Ascultarea de Tatăl Său este singura care-l dirijează pașii. Prin această întârziere, gloria lui Dumnezeu va străluci și mai mult, pentru că Lazăr este deja de patru zile în mormânt atunci când Domnul Isus ajunge în Betania. Ne aflăm uneori în fața unor persoane încercate de doliu. Și resimțim atunci totală insuficiență a compasiunii omenești (asemenea celei a iudeilor din v. 19). Totul se schimbă însă când ne îndreptăm privirile spre Cel care este „Învierea și Viața”. Atunci înțelegem plinătatea valorii lucrurilor veșnice.

Marta înțelege că sora ei poate pătrunde mai bine decât ea gândurile Domnului. O cheamă. Maria însă nu poate decât să spună și ea: „Doamne, dacă ai fi fost aici ...” (v. 32; comp. cu v. 21). Ea nu știe să privească decât în urmă, ca multe persoane aflate în doliu. Isus, cu inima strânsă, cere să fie condus la mormânt. Și Îl vedem plângând. Oare nu știa El ce avea să facă? Sigur că știa, însă, în prezența ravagiilor morții și a tragicilor ei influențe asupra spiritului oamenilor, Fiul sfânt al lui Dumnezeu este copleșit de durere, de tulburare, de mâhnire. Da, acolo este Învățătorul morții, însă, pentru că gloria lui Dumnezeu să strălucească înaintea mulțimii care avea să fie martoră, trebuie din nou constatat cum se cuvine stadiul de alterare al lui Lazăr (v. 39) și, de asemeni, ca mai întâi Domnul să atribuie puterea Sa unei acțiuni a harului Celui care L-a trimis (v. 41,42). Numai atunci puternicul Său strigăt de poruncă face să iasă mortul din mormânt, încă înfășurat în fâșiile sale de pânză... Ce înfiorare pentru întreaga asistență! Cât despre noi, să reținem promisiunea pe care Domnul i-o face Martei: „dacă vei crede, vei vedea ...” – poate nu exact ce speri, dar cu siguranță – „gloria lui Dumnezeu” (v. 4 și 40).

Dumnezeu a răspuns Fiului Său nu numai înviindu-l pe Lazăr, ci deopotrivă aducând la credință în El pe mulți martori aflați în fața acestei scene minunate (v. 42b; v. 45). Această minune însă, cea mai mare dintre cele pe care le relatează această evanghelie și ultima înaintea propriei Sale învieri, este și cea care decide moartea Lui, pentru că, începând „din ziua aceea” au loc sumbrele uneltiri care culminează cu crima (v. 53). Iudeii răspund astfel la întrebarea pe care Domnul le-o pusese în capitolul 10.32. Preoții par a se teme ca nu cumva poporul, urmându-L pe Isus, să atragă atenția romanilor și astfel, represaliile lor, când, din contră, respingerea Domnului este cea care va fi, patruzeci de ani mai târziu, cauza distrugerii locului lor de cult (Ierusalimul) și a națiunii lor de către romani (v. 48). Dumnezeu permite ca profeția lui Caiafa să depășească infinit gândurile acestui om sfidător și rău. Isus își va da viața pentru națiune (pentru că Israel va fi restaurat mai târziu), precum și pentru a-i aduna „într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți” (v. 52). Satan răpește și împrăștie (comp. cu cap. 10.12), în timp ce, prin lucrarea Sa, Isus adună de aici, de jos, pe cei care fac parte din familia lui Dumnezeu.

În acest tablou emoționant, zugrăvit de primele trei versete (1-3), sunt figurate diferite aspecte ale închinării: prezența Domnului, comuniunea, mărturia, slujirea sfântă, lauda. Nu este vorba de o sărbătoare în cinstea lui Lazăr: Isus este centrul acestei adunări: Lui „l-au pregătit deci o cină”. Și singurul titlu dat lui Lazăr pentru a fi la masă cu El era acela de mortul care a primit o viață nouă (cum este cazul tuturor celor răscumparați). Acest om nu spune nimic, nu face nimic, ci pur și simplu este aici viu, prezența lui fiind îndeajuns pentru a le aminti tuturor ceea ce a făcut Domnul pentru el. Marta slujește și activitatea ei este aici în totul cum se cuvine (spre deosebire de Luca 10.40). De asemenea, Maria răspândește parfumul care este „de mare preț” și pentru inima Mântuitorului și care umple casa, imagine a adorării exprimate în comun de răscumparații recunoscători. Cel necredincios nu are decât dispreț pentru o asemenea închinare și, în fond, aceasta se întâmplă pentru că el onorează un alt dumnezeu: banul (v. 6). În versetul 10 îl vedem pe Lazăr asociat cu Domnul Isus ca țintă a urii oamenilor. Apoi asistăm la intrarea solemnă a Împăratului lui Israel în cetatea Sa, Ierusalim, precedată de reputația atât de trecătoare pe care o dăduse marea Sa minune.

În vechile morminte egiptene s-a găsit grâu vechi, de mii de ani, capabil încă să germineze. Dar, deși s-a scurs mult timp și deși a fost conservat în vase foarte prețioase, acest grâu nu s-a putut înmulți acolo. Ca să poată răsări spice încărcate de boabe asemănătoare cu sămânța, trebuia ca aceasta să fie pusă în pământ, să fie sacrificată. Aceasta este imaginea pe care o folosește Isus pentru a vorbi despre moartea Lui. Dorința de a-L vedea, exprimată de greci, l-a purtat gândurile spre consecințele minunate ale lucrării Sale de la cruce: binecuvântarea națiunilor sub domnia universală a Fiului Omului; multe roade (v. 24b); judecarea lui Satan (v. 31); toți oamenii atrași la El Însuși (v. 32). Prin fața sufletului Său sfânt trece însă și acest ceas încărcat de suferințe. El Se îndreaptă către Dumnezeu, care-l răspunde din cer prin promisiunea învierea (v. 28). Pentru poporul iudeu sosise amurgul. Lumina avea să dispară la orizont: Isus urma să-i părăsească (v. 35; Ieremia 13.16). Ziua de astăzi, o zi de har, este și ea pe sfârșite. Se apropie clipa când nu va mai fi posibil să crezi (comp. cu v. 40). A fost pentru Isus un solemn „acum” (v. 27,31). Pentru noi, acum este timpul să credem în El.

Odată cu capitolul 12 se încheie și o mare diviziune a acestei evanghelii, pentru că, într-adevăr, începând cu capitolul 13, Domnul Se va adresa numai ucenicilor Săi. Aici avem cele din urmă cuvinte adresate poporului. De acum înainte, acesta va fi împietrit ca națiune, conform profeției lui Isaia. Vedem cum se verifică versetul 11 din capitolul 1: „A venit la ai Săi (în Israel) și ai Săi nu L-au primit”. De asemenea este confirmat și versetul următor; unii L-au primit și, pentru acest motiv, au primit dreptul de a fi copii ai lui Dumnezeu (cap. 1.12). „Chiar dintre mai-mari, mulți au crezut în El”, fără totuși a avea îndrăzneală să-și mărturisească credința. Și motivul ne este dat: „au iubit mai mult gloria oamenilor decât gloria lui Dumnezeu” (v. 43). Noi, cărora ne lipsește un asemenea curaj de a ne mărturisi credința, să ne întrebăm dacă uneori nu se întâmplă aceasta din același motiv. Pentru ultima dată, Isus afirmă public și solemn caracterul divin al slujbei Sale. El este Trimisul lui Dumnezeu și în același timp „întipărirea ființei Tatălui” (v. 44,49; Evrei 1.3). Niciunul din cuvintele Sale nu este altceva decât expresia absolută a gândului divin. Să medităm la acest exemplu minunat și, la rândul nostru, să învățăm de la El deopotrivă ce trebuie să

vorbim și cum să vorbim (v. 49).

Pentru inima Domnului, moartea Lui însemna mai întâi „să plece din lumea aceasta la Tatăl” (v. 1; comp. cu 16.28). Îi lăsa însă pe aceia pe care-i iubea într-o lume plină de corupție și de violență. Și, așa cum un călător mergând pe drum are picioarele pline de praf, credincioșii, deși având „tot trupul spălat” (v. 10) prin sângele crucii (Apocalipsa 1.5), sunt, prin contactul lor neconținut cu răul, expuși întinării în gânduri, în cuvinte și în fapte. Dar Domnul S-a îngrijit cu credincioșie și de aceasta, pentru că veghează la sfințenia practică a alor Săi. Ca mare preot suveran, El le spală picioarele, altfel spus, îi curăță făcându-i să se judece continuu în lumina Cuvântului (apa) aplicat conștiințelor lor (Efeseni 5.26; Evrei 10.22). Această slujbă a dragostei trebuie s-o exersăm și noi unii pentru alții. În umilință, punându-ne la picioarele lor, avem să le arătăm fraților noștri, prin Cuvânt, în ce au greșit sau care sunt pericolele la care se expun (Galateni 6.1). Dragi prieteni, Domnul nu a spus: fericiti sunteți dacă veți cunoaște aceste lucruri, ci, știindu-le, „fericiti sunteți dacă le veți face” (v. 17).

„Ucenicul pe care-l iubea Isus” este numele pe care îl ia Ioan în evanghelia sa. El cunoștea dragostea Domnului pentru ai Săi (v. 1), dar se știa și pe sine ca obiect personal al acestei dragosti; a probat-o aproape de inima lui Isus – locul celor mai intime comunicări. Este însă un mister înfrigorant pe care Domnul îl dezvăluie acum. Îl denunță pe trădătorul Iuda, pe care El însuși îl cunoștea încă de la început (cap. 6.64). Atunci Satan intră în acest om, care era pregătit să-l primească și care pleacă în noapte ca să-și înfăptuiască îngrozitoarea trădare. Domnul vorbește din nou de crucea Sa, unde gloria Lui va străluci în umilință (v. 31), dar și de învierea Sa, prin care Dumnezeu îl va glorifica pe Acela care L-a glorificat pe deplin (v. 32). Dar cum vor fi recunoscuți ucenicii Lui de acum înainte, câtă vreme El nu va mai fi în mijlocul lor? Printr-un semn sigur: dragostea lor unii pentru alții (v. 35). Este oare aceasta cu adevărat ceea ce ne caracterizează și pe noi? Iată un test și pentru inimile noastre! Spre deosebire de Ioan, care era preocupat de afecțiunile lui Isus pentru el, Petru pune în valoare propriul lui devotament, ... fără a lua seama la avertismentul Domnului!

În capitolul 13 L-am văzut pe Domnul cum îi pregătea pe ai Săi ca să aibă încă de aici, de pe pământ, „parte” cu El (v. 8). El pleacă acum să le pregătească locul în Casa Tatălui Său; pentru aceasta, trebuie să meargă înaintea lor, cam în felul în care un stăpân al casei primește dispozițiile Sale de a sosi la El înaintea invitaților. Biblia ne dă puține detalii cu privire la cer. Ceea ce face însă fericită șederea acolo este prezența Domnului. Și El însuși cere, pentru propria Sa bucurie, prezența alor Săi cu El. Isus este singura Cale pentru a merge la Tatăl. El este Adevărul, este Viața. El n-a încetat nicio clipă să-L descopere pe Tatăl în cuvinte și în lucrări, de aceea, câtă durere îi provoacă ignoranța ucenicilor Săi! N-ar putea El însă să ne spună și nouă uneori: De atâta timp tu auzi vorbindu-se despre Mine, citești Cuvântul Meu, cum de nu Mă cunoști mai bine? „Orice veți cere în Numele Meu, aceea voi face” (v. 13), promite Domnul. „În Numele Meu” nu este o simplă formulă, ci implică faptul că El poate fi de acord cu cererile noastre. Rugăciunea noastră devine atunci cea a lui Isus, căreia i se va răspunde negreșit. Nu numai pentru că ne iubește, ci în primul rând pentru că este în joc gloria Tatălui! Ar putea avea El vreun motiv mai înalt?

Isus este pe punctul de a-i părăsi pe ucenicii Săi dragi, dar El nu-i va lăsa orfani. Le va trimite o Persoană divină pentru a-i mângâia, pentru a-i sprijini, pentru a le veni în ajutor (v. 16; vezi notă: Mângâietor, adică Ajutor, Susținător). Este Duhul Sfânt care va fi nu numai cu cei credincioși, ci și în ei, pentru a-i învăța (v. 26). Domnul îl numește „un alt Mângâietor”, pentru că El însuși rămâne Mângâietorul ceresc, Mijlocitorul înaintea Tatălui (1 Ioan 2.1; vezi notă: Mijlocitor, adică Apărător, Mângâietor). Isus le face alor Săi alte trei promisiuni: viața nouă, izvorâtă din a Lui (v. 19); un loc special în dragostea Fiului – și a Tatălui – pentru oricine își arată afecțiunea păzind poruncile Lui (v. 21,23); și pacea, propria Sa pace (v. 27). Cât de adevărat este că El nu ne dă „cum dă lumea”! Lumea oferă puțin și ia mult; ea distrage conștiința și o ametește asemenea unui calmant care ne amăgește pentru o clipă neliniștile și agitațiile sufletului; aceasta nu este însă decât o pace iluzorie. Ceea ce dă Isus satisface în întregime inima și are caracter veșnic. De asemenea, Domnul îi face pe ucenicii Săi să înțeleagă că adevărata dragoste pentru El nu trebuie să caute să-L rețină cu egoism aici, jos, ci să se bucure de fericirea Lui (v. 28).

Israel era o viță neroditoare, în ciuda tuturor îngrijirilor divinului Viticultor (Psalmul 80.8,9; Isaia 5.2). Prin contrast, Isus Se prezintă ca adevărata Viță, purtând rod prin intermediul ucenicilor. Însă, după cum într-un butuc de viță mlădițele nu sunt nici pe departe toate încărcate la fel, tot așa îi împarte Domnul, după roade, pe aceia care spun că-L cunosc: „nu aduc rod, ... aduc rod, ... aduc mai mult rod” (v. 2) și „aduc mult rod” (v. 5). Pentru a face parte dintre cei care aduc mult rod, două condiții sunt necesare: să rămânem noi în El, așa cum ramura rămâne legată de trunchiul care o hrănește, și El în noi, așa cum însăși ramura se lasă străbătută și pătrunsă de seva care este viața ei. Pe de altă parte, să nu uităm nicicând că, dacă Tatăl ne „curăță” îndepărtând din noi uneori în mod dureros ce ne întinează, El o face ca să aducem mai mult rod (v. 2). Și câte alte consecințe fericite decurg dintr-o astfel de comuniune! Printre acestea este cunoașterea voinței lui Dumnezeu și, ca urmare, împlinirea rugăciunilor noastre, pentru că noi nu vrem nimic altceva decât ceea ce El însuși dorește (v. 7); bucuria (v. 11), precum și aprobarea de neprețuit a Celui care binevoiește să ne numească prietenii Săi (v. 14).

Dacă rugăciunile noastre au ca scop rodirea pentru Dumnezeu, atunci ele vor fi întotdeauna împlinite (v. 16). Dar în ce constă acest rod? În esență, în dragostea unii pentru alții a celor răscumpărați și în multiplele manifestări ale acestei dragosti! „Vă poruncesc aceste lucruri ...” (v. 17), adaugă Domnul, ca pentru a sugera toate lucrările care decurg din dragoste. Este pentru a treia oară când formulează această „poruncă nouă”, accentuând importanța ei deosebită (v. 17; vezi v. 12 și cap. 13.34). Când afecțiunea lipsește între membrii unei familii, nu este acesta un lucru trist și anormal? Cu atât mai mult când este în cauză familia lui Dumnezeu! Dimpotrivă, ura lumii față de credincioși (a căror comportare condamnă lumea) este în totul normală și trebuie să ne așteptăm la ea – mai puțin când lumea găsește ceva de-al ei de iubit în noi, însă acesta este un semn deosebit de rău. „Nu este rob mai mare decât stăpânul său” (v. 20), repetă aici Domnul. În capitolul 13.16 spusese aceasta cu privire la slujire; aici Se referă la suferințe. Astfel, numele lui Isus invocat asupra noastră este pe de o parte un motiv pentru lume să ne urască (v. 21) și, pe de altă parte, pentru Tatăl să răspundă la rugăciunile noastre (v. 16b).

Dacă n-ar fi fost Domnul Cel care să afirme aceasta, atunci ne-ar fi fost greu să considerăm plecarea Lui ca fiind „de folos” pentru ucenici. Tot astfel, sunt multe împrejurări pe care nu le înțelegem și care, pe moment, ne întristează, deși sunt spre folosul nostru (v. 6,7). Duhul Sfânt trimis din cer de Isus avea să-i călăuzească pe credincioși „în tot adevărul” (v. 13). Am remarcat că Domnul confirmă, în capitolele 14-16, care este inspirația tuturor părților Noului Testament: a Evangheliilor: „Duhul Sfânt ... vă va aminti toate câte v-am spus” (cap. 14.26); a Faptelor Apostolilor: „El va mărturisi despre Mine” (cap. 15.26b,27); a Epistolelor: „Acela vă va învăța toate” (cap. 14.26); de asemenea, a Apocalipsei: „Duhul adevărului vă va face cunoscut cele viitoare” (v. 13). Prezența Duhului Sfânt aici, pe pământ, are însă și consecințe grave, pentru lume, dovedind-o vinovată de respingerea lui Hristos (v. 8-11). Prin întrebările lor (v. 17,18), ucenicii arată cât sunt de incapabili în acest moment să „poarte” învățăturile Stăpânului lor (v. 12). Astăzi, Duhul este Cel care-L glorifică pe Isus în noi, anunțându-ne că este al Lui. În ce ne privește, să-L glorificăm primind și păzind această descoperire!

Ucenicii urmează să cunoască durerea despărțirii. Isus însă mai întâi îi mângâie, vorbindu-le de bucuria care îi așteaptă atunci când Îl vor revedea după învierea Sa (cap. 20.20). Câte motive are cel credincios pentru a se bucura: speranța întoarcerii Domnului (comp. cu v. 22); ascultarea de poruncile Lui (cap. 15.10,11 – am experimentat noi bucuria care rezultă din aceasta?); dependența și răspunsul la rugăciunile noastre (cap. 16.24); descoperirile Domnului din Cuvântul Său (cap. 17.13); comuniunea cu Tatăl și cu Fiul (1 Ioan 1.3,4)! Acestea sunt surse inepuizabile ale unei „bucurii depline”. De ce oare preferă Isus să nu le spună alor Săi că Se va ruga Tatălui pentru ei (v. 26), când aceasta va fi exact tema capitolului următor? Pentru că, departe de a revendica afecțiunea ucenicilor numai pentru El, mărețul Său gând este să-i pună în relație directă cu Tatăl. Domnul nu le promite alor Săi o viață fără încercări, nici pacea în jurul lor, ci înăuntrul lor. Prin urmare, El concluzionează: „Îndrăzniți”. Lumea, dușmanul nostru comun, este puternică, dar „Eu am biruit-o”. Și, prin credința în victoria Lui, o vom învinge și noi (1 Ioan 5.4)!

După ce le-a transmis ucenicilor dragi cele din urmă recomandări ale Sale și cuvintele Lui de rămas-bun, Isus Se întoarce înspre Tatăl Său. El, care n-a solicitat niciodată nimic pentru Sine Însuși, cere acum gloria. Pentru că gloria lui Dumnezeu, a acestui „Tată drept” (v. 25), va fi onorată, glorificându-L pe Fiul ascultător! Ca un mesager credincios, Isus dă socoteală de misiunea pe care a împlinit-o aici, pe pământ (v. 4). Una dintre direcțiile acestei lucrări a fost să le vorbească alor Săi despre Tatăl (v. 6 și v. 26). Acum Îi vorbește Tatălui despre ai Săi, pentru a-i încredința Lui, de vreme ce El îi va părăsi. Și argumentele Sale sunt infinit de mișcătoare: „Au păzit Cuvântul Tău (altfel spus: au arătat dragoste pentru Mine – cap. 14.9), ... au crezut că Tu M-ai trimis”, spune El, deși știm cât de firavă era credința sărmanilor ucenici (v. 6-8; comp. cu cap. 14.9). De altfel, ei „sunt ai Tăi...” (v. 9), continuă Domnul – cum să-i părăsești? „Eu sunt glorificat în ei” (v. 10), adaugă El, făcând apel la interesul Tatălui ca Fiul să fie glorificat. De asemenea, subliniază situația dificilă a răscumpăraților Săi aflați într-o lume atât de periculoasă și de provocatoare pentru credință, lume pe care El o cunoaște prea bine. În calitate de Mijlocitor desăvârșit, Isus pledează pentru cauza ucenicilor Săi ... și astăzi pentru a noastră.

Nu numai că cei credincioși nu sunt luați din lume (v. 15), ci chiar sunt trimiși expres acolo de Domnul (v. 18), pentru a împlini lucrarea pe care le-a încredințat-o să o facă (comp. cu v. 4). Totuși, ei nu sunt din lume, cum nici Isus nu era din ea. Poziția lor este cea de străini chemați să slujească suveranului lor într-o țară vrăjmașă. Acest capitol unic prin mesajul său ne arată că, departe de a fi uitați pe pământ, cei credincioși sunt aduși înaintea tronului harului de un „mare preot însemnat” (comp. cu Evrei 4.14-16). Să ascultăm ce Îi cere Tatălui pentru ei: „Să-i păzești de [cel] rău”, ei fiind expuși într-o lume plină de rău (v. 15). „Sfințește-i în adevărul Tău” (v. 17): este partea celor care ascultă de Cuvânt. „Toți să fie una ...” (v. 21): este dorința inimii Lui și cât de mult ne umilește ea când ne gândim la diviziunile dintre creștini! „Să fie și ei cu Mine unde sunt Eu ...” (v. 24). Cei care nu sunt din lume nu vor rămâne în lume. Partea lor veșnică este cu Isus, pentru a vedea gloria Lui. „Vreau ...”, spune Domnul Isus, deoarece prezența alor Săi în cer împreună cu El, mărturie a plinătății rezultatelor lucrării Sale, face parte din gloria Sa și din cea a Tatălui.

După „gloria pe care Mi-ai dat-o Tu” (cap. 17.22) urmează „paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau” (v. 11). Într-o dependență totală, Isus le primește și pe una și pe alta din mâna Tatălui. Potrivit cu caracterul acestei evanghelii însă, aici nu avem prezentată neliniștea luptei (Luca 22.44). În gândul Fiului ascultător, lucrarea este deja încheiată (cap. 17.4). Josnicul Iuda știe unde să conducă gloata înarmată care trebuie să-L prindă pe Domnul. Pentru că este locul celor mai intime și mai prețioase întâlniri, la care luase parte și el! Cel numit cu dispreț „Isus din Nazaret”, nu era altcineva decât Fiul lui Dumnezeu. În deplină cunoștință de ce avea să l se întâmple, El iese înaintea acestei gloate amenințătoare, dând o probă a puterii Sale suverane care-l va permite să fie recunoscut după Scripturi (Psalmul 27.2): un singur cuvânt îi aruncă la pământ pe vrăjmașii Săi. Dar care este gândul inimii Lui în aceste clipe atât de cumplite pentru El? Din nou și întotdeauna ucenicii Lui dragi! „Lăsați-i pe aceștia să se ducă” (v. 8), le poruncește El celor care veniseră să-L prindă. Până în cea din urmă clipă, Păstorul cel bun va veghea asupra oilor Sale. Acum a sosit ceasul în care Își va da viața pentru ele (cap. 10.11).

„Stând acolo” și „încălzindu-se” cu cei care-L luaseră și-L legaseră pe Învățătorul său, Petru practic deja Îl tăgăduise. Alegându-ne de bunăvoie tovărășia celor din lumea care L-a răstignit pe Isus și împărtășind relaxările ei, ne expunem, într-un fel sau altul, la a-L dezonoara pe Domnul. Pentru că nu putem conta pe faptul că vom fi păziți (ca răspuns la rugăciunea Lui din cap. 17.15-17), dacă nu realizăm separarea de care ne vorbește El în aceleași versete! Prin infidelitatea lui, Petru scapă pe moment de rușine și de persecuție – ca și cum ar fi fost „mai mare decât Stăpânul său” (cap. 15.20), care întâmpină fără rezerve ura și disprețul oamenilor. La interogatoriul ipocrit al marelui preot, Isus nu are nimic de răspuns. El Își dăduse mărturia în mod public. Judecătorilor Lui le revenea acum să-L dovedească vinovat, ... dacă ar fi putut! Această evanghelie subliniază mai mult decât celelalte trei demnitatea și autoritatea Fiului lui Dumnezeu. În ciuda umilințelor pe care trebuie să le cunoască și a modului în care este tratat, El domină într-un mod absolut aceste scene, ca Cel care „S-a dat pe Sine Însuși” lui Dumnezeu, ca ardere-de-tot desăvârșită (Efeseni 5.2).

Conducându-L pe Isus la guvernatorul roman, iudeii au grijă să nu fie înținați, ... deși își încărcaseră conștiința cu cea mai înspăimântătoare crimă comisă vreodată. Apostolul Pavel îi dă ca exemplu lui Timotei „buna mărturisire” a lui Isus Hristos înaintea lui Ponțiu Pilat (1 Timotei 6.13). Indiferent de cât Îl va costa, Domnul afirmă regalitatea Sa, precizând în totul că împărăția Lui nu este din această lume. Versetul 36 ar trebui să-i lumineze pe toți aceia care se străduiesc astăzi să instaureze pe pământ Împărăția lui Dumnezeu. Îmbunătățirea treptată a lumii pentru a permite Domnului să vină să domnească peste ea nu este decât o himeră. Dacă El n-a produs această îmbunătățire, nu înseamnă necredință să pretinzi că refaci aceeași experiență pentru rezultate mai bune decât ale Lui? „Ce este adevărul?”, întreabă Pilat. El însă nu așteaptă răspuns. Se aseamănă cu atât de multe persoane pe care această chestiune nu le interesează ... pentru că se tem în adâncul inimii ca nu cumva să trebuiască să-și potrivească viața cu răspunsul pe care l-ar primi. Adevărul era în fața lui Pilat în persoana lui Isus (cap. 14.6). Zadarnic încearcă el să scape de responsabilitate, propunând să grațieze de Paști un întemnițat! Într-un singur glas, iudeii cer în locul Lui eliberarea tâlharului Baraba.

În bătaie de joc, soldații Îl îmbracă pe Isus cu o haină de purpură și Îi pun o coroană de spini. Și, fiind astfel, Pilat acceptă să-L prezinte mulțimii, spunând: „Iată Omul!”. „Răstignește! Răstignește-L!”, răspund conducătorii cu turbare. Și invocă un nou motiv: a hulit; „S-a făcut pe Sine Însuși Fiu al lui Dumnezeu”. Aceasta Îl pune și mai mult în încurcătură pe guvernator. Acesta dinaintea lui ar putea fi nu numai un împărat, ci chiar un Dumnezeu (v. 7,8). Pentru a se liniști, își invocă puterea; Isus însă Îl readuce la adevărata sa poziție. Acest magistrat păgân află, cu siguranță pentru prima dată, prin ce autoritate este el investit: nu a Cezarului, cum credea el, ci „de sus” (v. 11; Romani 13.1). Simțind că nu are nicio putere asupra acestui Acuzat extraordinar și că este total depășit de cazul Său, vrea să-L elibereze. Iudeii însă nu-l ascultă cu privire la aceasta și fac apel la un ultim argument: „Dacă Îl eliberezi pe Acesta, nu ești prieten cu Cezarul”. În pofida avertismentului pe care-l primise (v. 11), nu lui Dumnezeu, ci oamenilor va încerca guvernatorul să le facă pe plac și să le dea ascultare. Din

teamă, deopotrivă de revolta iudeilor și de acuzația suveranului său, cu bună știință, Îl sacrifică pe Cel Nevinovat.

Acela care, cu doar câteva zile înainte, intrase în Ierusalim cu toată maiestatea unui împărat, iese acum „purtându-Și crucea”. Același contrast apare și din inscripția pe care Pilat o așază pe cruce: „Împăratul iudeilor” este „Isus din Nazaret”. Este răstignit între „alți doi”, puși după rang de răufăcători. Totuși, această evanghelie nu ne spune nimic despre ocările suportate din partea oamenilor (Matei 27.39), nici de ceasurile când a fost părăsit. Totul aici este numai pace, dragoste și ascultare de Dumnezeu. Versetul 25 menționează prezența și numele câtorva femei. Și Isus o încredințează pe mama Sa ucenicului care cunoștea cel mai bine afecțiunile Sale. Remarcăm că, în cele mai mici detalii, totul trebuie să se desfășoare conform Scripturii: împărțirea hainelor (v. 24), oțetul dat Mântuitorului (v. 28; vezi și v. 36,37). Apoi El însuși împlinește ultimul act al ascultării Sale de bunăvoie: Își dă duhul (cap. 10.18). Iar dacă cineva mai crede că trebuie să facă încă ceva pentru a-și asigura mântuirea, să asculte cele din urmă cuvinte ale Mântuitorului rostite în timp ce murea: „S-a împlinit” (grecește: un singur cuvânt, Tetelestai, cel pe care unii îl înscriu în josul facturilor achitate). Imensa noastră datorie față de Dumnezeu este achitată pentru totdeauna.

Venind să le zdrobească picioarele crucificaților, ca să isprăvească cu ei, soldații constată că pentru Isus nu mai e nevoie; El este deja mort. În ce-l privește pe tâlharul pocăit, brutalitatea acestora face să se împlinească cuvântul Domnului: „Astăzi vei fi cu mine în paradis” (Luca 23.43). Unul dintre soldați însă nu se teme să profaneze printr-o lovitură de lance trupul Domnului (Zaharia 12.10). La această ultimă insultă răspunde un minunat semn al harului: Sângele ispășirii și apa de curățire curg din coasta Sa străpunsă. Apoi are loc înmormântarea minunatului nostru Mântuitor. Dumnezeu a pregătit doi ucenici pentru a da trupului Fiului Său onoarea vestită de Scripturi (Isaia 53.9). Iosif și Nicodim nu avuseseră până atunci curaj să ia poziție pentru El în mod deschis. În prezent însă, treziți de grozăvia crimei neamului lor, înțeleg că, păstrând tăcerea, și-ar fi arătat solidaritatea cu ei. Dragi credincioși, să nu uităm niciodată că lumea în care trăim L-a răstignit pe Mântuitorul nostru. Tăcerea noastră sau complacerea cu ucigașii Săi sunt echivalente cu tăgăduirea Lui. Din contră, este momentul să ne facem cunoscuți cu curaj ca fiind ucenicii Lui.

Cea dintâi persoană care se grăbește spre mormânt în această glorioasă dimineață a Învierii este Maria din Magdala, femeia din care Domnul scosese șapte demoni (Marcu 16.9). Dar cineva i-o luase înainte, pentru că piatra este deja rostogolită. Ea le dă de știre lui Petru și lui Ioan, iar aceștia, la rândul lor, aleargă la mormânt, găsesc acolo dovezile strălucite ale învierii și apoi „se întorc la ei [acasă]”. Cât despre Maria, ea nu poate pleca. Absorbită cu totul de gândul de a-L regăsi pe Mântuitorul ei preaiubit (v. 13), nici chiar prezența îngerilor nu pare a o surprinde. Isus nu poate să lase o asemenea afecțiune fără răspuns. Și cât de mult sunt depășite așteptările Mariei! Un Mântuitor viu vine la ea, o cheamă pe nume și îi încredințează un mesaj de cea mai înaltă valoare. Pentru că «atașamentul personal față de Hristos este mijlocul de a avea o înțelegere reală» (J.N.D.)! Isus îi dă Mariei misiunea de a le transmite „fraților” Săi că, departe de a fi un mijloc care să despartă, crucea Lui stă la baza unor legături cu totul noi. Fapt inestimabil, Tatăl Său a devenit Tatăl nostru și Dumnezeu Său, Dumnezeul nostru. Isus ne-a introdus pentru totdeauna în aceste relații fericite, spre bucuria inimii Lui, a Tatălui și a noastră (Psalmul 22.22; Evrei 2.11,12).

Este seara unei minunate zile întâi a săptămânii. Potrivit promisiunii Sale, Mântuitorul înviat Se prezintă în mijlocul ucenicilor Săi adunați (cap. 14.19). Le arată în mâinile și în coasta Sa „dovezi” garantate că este făcută pacea lor cu Dumnezeu (Fapte 1.3). El suflă peste ei viața cea nouă (comp. cu Geneza 2.7 și cu 1 Corinteni 15.45) și îi trimite să vestească, acelora care cred, iertarea de păcate (v. 23). În acea duminică, Toma lipsise de acolo. Iar când ceilalți ucenici îl anunță: „L-am văzut pe Domnul” (v. 25), inima lui rămâne rece și necredincioasă. Și câți copii ai lui Dumnezeu nu se privează cu ușurință de prețioasa strângere în jurul Domnului Isus, ... poate pentru că, în străfundul inimii lor, nu cred cu adevărat în prezența Lui! Toma reprezintă rămășița iudaică care, mai târziu, văzându-L, Îl va recunoaște pe Domnul și Dumnezeul său. „Ce sunt rănilor acestea în mâinile Tale?”, vor întreba ei (Zaharia 13.6). Partea binecuvântată a răscumpăraților din perioada actuală este însă de a crede fără să fi văzut încă (1 Petru 1.8). Pentru acest scop au fost scrise aceste lucruri, nu numai pentru a fi citite, ci pentru a fi crezute! Credința noastră, întemeiată pe Scripturi, trebuie să și-L însușească pe Cel care dă viața și care este Fiul lui Dumnezeu (v. 31).

Numai șapte ucenici sunt prezenți la întâlnirea pe care Isus le-o fixează în Galileea (Matei 26.32; 28.7). Și din nou pare să fi uitat ce așteptau. Simon Petru, pe care Domnul îl făcuse totuși pescar de oameni, se întoarce la vechia lui îndeletnicire. Ce să fie de mirare că, „în noaptea aceea, n-au prins nimic”? Cum ar putea fi rodnică munca făcută după propriile gânduri și departe de prezența Domnului? El îi prevenise că, despărțiți de El, nu vor putea face nimic (cap. 15.5). Când însă El este cu ei, totul se schimbă. Partea dreaptă a bărcii nu are față de partea stângă decât un singur (dar esențial) avantaj, anume că Isus le-o indicase. Are loc întâlnirea cu Stăpânul care pregătise totul mai dinainte pentru slujitorii Săi oboșiți. Deși n-avuseseră nevoie de peștele lor (v. 9), totuși El nu disprețuiește niciun rod al muncii lor (v. 10), ci îi numără cu exactitate (v. 11). Dragi prieteni, cât de des, ca și acești ucenici, uităm de marea și de apropiata noastră întâlnire! De câte ori, de asemenea, în mijlocul circumstanțelor noastre, în eșecuri, ca și în succese, ar trebui să-L putem distinge mai repede pe Cel care ne vorbește și să recunoaștem: „Este Domnul” (v. 7)!

Rămăsese pentru Domnul de împlinit aici, jos, un ultim serviciu al dragostei cu privire la ucenicul Său, Petru. În trei rânduri, acesta își tăgăduise Stăpânul. De trei ori trebuie să fie testat printr-o întrebare dureroasă: Ai pretins a avea mai multă iubire pentru Mine decât aceștia, dar nu ei M-au tăgăduit (Marcu 14.29); unde este această dragostea fierbinte de care vorbeai? Eu n-am avut nicio dovadă cu privire la ea... Doamne, Tu știi, Tu, care-mi citești inima – este tot ce poate răspunde, în final, sărmanul ucenic. Isus îl va pune oare departe? Dimpotrivă, acum, când și-a pierdut încrederea în sine însuși, Petru este bun pentru lucrare! „Paște mieluşei Mei, ... oile Mele” – îi spune Stăpânul cu tandrețe. Ocupându-se de aceia pe care Isus îi iubește, Petru va avea ocazia să-și arate dragostea pentru Domnul său. Evanghelia se încheie. Însă tot ce a făcut, a exprimat sau a dovedit Persoana infinită care o umple este de un interes de neprețuit, iar Dumnezeu nu a uitat aceasta (v. 25). Câte cărți inepuizabile, pe care le vom citi în veșnicie! Pentru timpul prezent însă, fiecare răscumpărat să rețină, cu încântare și ca un apel personal, cele din urmă cuvinte ale Mântuitorului său: „Tu urmează-Mă!”

clickbible.org